

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 71

Vydána dne 29. prosince 1961

Cena 60 hal.

OBSAH

150. Zákon o náhradách při úrazech a nemocech z povolání
151. Vyhláška ministra spravedlnosti a generálního prokurátora o rejstříku trestů
152. Vyhláška ministerstva výstavby o změně vyhlášky, kterou se vydávají základní podmínky dodávky stavebních prací
153. Vyhláška ministerstva paliv a energetiky o změně šířky ochranného pásma elektrického vedení vysokého napětí
Oznámení o vydání obecných právních předpisů

150

ZÁKON

ze dne 21. prosince 1961

o náhradách při úrazech a nemocech z povolání

Péče o bezpečnost a ochranu zdraví při práci v Československé socialistické republice spočívá na zásadě jednoty zabezpečování úkolů výroby a bezpečnosti při práci, na zásadě osobní odpovědnosti všech orgánů, které řídí, organizují a kontrolují práci, za vytváření podmínek bezpečné a zdravotně nezávadné práce a na zásadě nejširší bezprostřední účasti pracujících na zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.

Organizace péče o bezpečnost a ochranu zdraví při práci spočívající na těchto zásadách vytváří předpoklady pro účinné předcházení pracovním úrazům a nemocem z povolání a pro soustavné snižování úrazovosti.

V souladu s péčí, kterou vyspělá socialistická společnost věnuje všem pracujícím, je třeba též zajistit, aby pracující, kteří utrpí při práci úraz, se mohli vrátit do pracovního procesu a podílet se tak podle svých schopností na vytváření hodnot pro společnost. Vznikne-li pracovníkům poškození na zdraví úrazem nebo nemocí z povolání, je třeba rovněž zajistit, aby životní úroveň jejich i rodinných příslušníků nedoznala podstatných změn.

K dosažení těchto cílů Národní shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Oddíl I

Náhrada škody vzniklé z pracovních úrazů a nemocí z povolání

Odpovědnost za vzniklou škodu

§ 1

(1) Došlo-li u pracovníka k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem, který se přihodil při výkonu jeho zaměstnání nebo v přímé souvislosti s ním (dále jen „pracovní úraz“), odpovídá za škodu tím vzniklou podnik, u něhož byl pracovník v době úrazu v pracovním poměru.

(2) Za škodu způsobenou pracovníkovi nemocí z povolání odpovídá podnik, u něhož pracovník pracoval naposledy v pracovním poměru za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen. Nemocemi z povolání se rozumějí nemoci uvedené v příloze k zákonu o sociálním zabezpečení.

nebo v předpisech podle něho vydaných, jestliže vznikly za podmínek tam uvedených,

[3] Pracovním úrazem ve smyslu odstavce 1 není úraz, který se pracovníkovi přihodil na cestě do zaměstnání a zpět.

[4] Podnik je povinen nahradit škodu i tehdy, když z jeho strany byly dodrženy povinnosti vyplývající z předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci nezprostil-li se odpovědnosti podle § 2 nebo 3.

§ 2

[1] Podnik se zproští odpovědnosti zčásti, prokáže-li, že postižený pracovník svým zaviněním porušil předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci nebo příkazy, zákazy a jiné pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ač byl s nimi řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly kontrolovány a vyžadovány, a že toto porušení bylo jednou z příčin škody.

[2] Zprostil-li se podnik odpovědnosti zčásti, určí se část škody, kterou nese pracovník sám, podle míry jeho zavinění. Bylo-li však další příčinou škody porušení předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci ze strany podniku nebo nedodržení závazných pokynů daných podnikem orgány státního odborného dozoru nebo orgány dozoru Revolučního odborového hnutí nad bezpečností a ochranou zdraví při práci, musí být část škody, kterou je povinen nahradit podnik, vždy vyšší než část škody, kterou nese pracovník sám.

§ 3

Podnik se zproští odpovědnosti zcela, prokáže-li, že škoda byla způsobena výhradně tím, že postižený pracovník sám svým zaviněním porušil předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci nebo příkazy, zákazy a jiné pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ač byl s nimi řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly kontrolovány a vyžadovány.

§ 4

Směřovalo-li jednání pracovníka k tomu, aby odvrátil od sebe či od jiných nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví nebo aby zabránil hospodářské škodě, nemůže se podnik zprostit odpovědnosti, i když pracovník postupoval způsobem uvedeným v § 2 odst. 1 nebo v § 3, pokud pracovník tento stav úmyslně nevyvolal.

Způsob a rozsah náhrady škody

§ 5

Při poškození na zdraví, které vzniklo pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, je podnik povinen nahradit poškozenému po dobu jeho pracovní neschopnosti ušlý výdělek, který nebyl uhrazen nemocenským, jakož i náklady léčení, pokud mu nebylo poskytnuto bezplatně, a to v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá.

§ 6

[1] Podnik je povinen pracovníka, který byl poškozen na zdraví pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, po skončení jeho pracovní neschopnosti zaměstnávat na jeho původním pracovním místě nebo na takovém pracovním místě, kde druh požadované práce a pracovní podmínky jsou pro něj vhodné vzhledem k jeho schopnostem a jeho zdravotnímu stavu a kde pracovník, i když jeho pracovní schopnost je změněna, může dosahovat výdělku, který měl před pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.

[2] Nemůže-li podnik poskytnout pracovníkovi takové pracovní místo, je povinen ve spolupráci s okresním národním výborem opatřit pracovníkovi takové pracovní místo v jiném podniku.

§ 7

[1] Neplní-li podnik povinnosti uložené mu v § 6, popřípadě opatřil-li poškozenému jen takové pracovní místo, na němž pracovník nemůže dosáhnout výdělku, který měl před pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, je povinen nahradit poškozenému ušlý výdělek; pobírá-li poškozený částečný invalidní důchod při pracovním úrazu, přísluší mu náhrada ušlého výdělku, pokud není uhrazen tímto důchodem. Náhrada ušlého výdělku se poskytuje v rozsahu, ve kterém podnik za škodu odpovídá.

[2] Náhrada ušlého výdělku spolu s výdělkem poškozeného a případným částečným invalidním důchodem při pracovním úrazu nesmí činit více, než by činil invalidní důchod vyměřený podle § 8.

[3] Jestliže čistý výdělek poškozeného po pracovním úrazu nebo nemocí z povolání spolu s případným částečným invalidním důchodem při pracovním úrazu přesahuje 1200 Kčs měsíčně, poskytne se mu náhrada ušlého výdělku jen v případě, činí-li aspoň 50 Kčs měsíčně.

[4] Náhrada ušlého výdělku podle předchozích odstavců nepřisluší pracovníkovi, který bezdůvodně odmítne nastoupit místo, které mu bylo opatřeno.

§ 8

[1] Jestliže se pracovník následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, za které zcela odpovídá podnik, stane invalidním, náleží mu invalidní důchod v nejvyšší míře podle předpisů o sociálním zabezpečení (zaopatření). Jestliže však podnik za škodu odpovídá jen zčásti, sníží se invalidní důchod podle věty první o poměrnou část rozdílu mezi tímto invalidním důchodem a invalidním důchodem při pracovním úrazu, který by pracovníkovi jinak náležel podle předpisů o sociálním zabezpečení (zaopatření), a to podle míry spoluodpovědnosti pracovníka.

[2] Po dobu, kdy je pracovníkovi přiznán invalidní důchod podle odstavce 1, nepřisluší mu vůči podniku nároky podle § 6 a 7.

(3) Pro trvání nároku na invalidní důchod vy-
měřený podle odstavce 1 platí předpisy o sociálním
zabezpečení (zaopatření).

§ 9

Podnik je povinen v rozsahu, ve kterém odpo-
ovídá za poškození na zdraví způsobené pracovním
úrazem nebo nemocí z povolání, poskytnout pra-
covníkovi přiměřené jednorázové úrazové odškod-
nění, a to za ztížení jeho společenského uplatnění
a za bolest, která mu tím vznikla.

§ 10

(1) Jestliže pracovník následkem pracovního
úrazu nebo nemocí z povolání zemřel, je podnik po-
vinen nahradit náklady léčení, pokud nebylo po-
skytuto bezplatně, a přiměřené náklady spojené
s pohřbem, které nebyly uhrazeny pohřebním podle
předpisů o nemocenském pojištění, a to v obojím
případě tomu, kdo tyto náklady vynaložil.

(2) Důchody pozůstalých se vyměří z invalid-
ního důchodu při pracovním úrazu, který by nále-
žel zemřelému podle § 8.

(3) Pozůstalým, pokud mají nárok na důchody
pozůstalých, je podnik povinen poskytnout dále jed-
norázové odškodnění, a to vdově (vdovci) ve výši
3000 Kčs a každému dítěti ve výši 5000 Kčs.

(4) Podnik je povinen osobám, které byly vý-
živou odkázány na výdělek zemřelého a nemají ná-
rok na důchody pozůstalých a jejichž výživu nelze
jinak dostatečně zabezpečit, poskytovat, co jim ušlo;
náhrada nesmí činit celkem více než 1600 Kčs mě-
síčně.

(5) Náhrada a jednorázové odškodnění podle
předchozích odstavců se poskytují v rozsahu, ve
kterém podnik za škodu odpovídá.

Náhrada škody členům jednotných zemědělských družstev a jiným osobám

§ 11

(1) Členům jednotných zemědělských družstev
a osobám, na které se vztahuje sociální zabezpečení
družstevních rolníků (dále jen „členové jednotného
zemědělského družstva“), odpovídá za škodu způ-
sobenou pracovním úrazem nebo nemocí z povolání
jejich družstvo.

(2) Pro náhradu škody za pracovní úraz nebo
nemoc z povolání členů jednotných zemědělských
družstev platí ustanovení tohoto oddílu s odchyl-
kami uvedenými v následujících odstavcích.

(3) Náhrada ušlého výdělku poskytovaná po-
dle § 7 nesmí spolu s výdělkem poškozeného a při-
padným částečným invalidním důchodem činit více
než 1600 Kčs měsíčně.

(4) Jestliže člen jednotného zemědělského
družstva se stane následkem pracovního úrazu nebo
nemocí z povolání invalidním, je jednotné země-
dělské družstvo povinno v rozsahu, ve kterém za

škodu odpovídá, nahradit mu ušlý výdělek, pokud
není uhrazen invalidním důchodem. Náhrada ušlého
výdělku nesmí s připočtením invalidního důchodu
činit více než 1600 Kčs měsíčně.

(5) Jestliže člen jednotného zemědělského
družstva následkem pracovního úrazu nebo nemoci
z povolání zemřel, je jednotné zemědělské druž-
stvo povinno v rozsahu, ve kterém za škodu odpo-
ovídá, poskytnout osobám odkázaným svou výživou
na zemřelého vedle náhrad uvedených v § 10 odst.
1 a 3, co jim ušlo, pokud to není uhrazeno dávkami
důchodového zabezpečení. Náhrada spolu s dů-
chody pozůstalých nesmí činit celkem více než
1600 Kčs měsíčně.

§ 12

(1) Nároky na náhradu škody podle ustanovení
tohoto oddílu náleží též při pracovních úrazech
a nemocích z povolání učňů, členů výrobních druž-
stev, příslušníků ozbrojených sil a příslušníků bez-
pečnostních sborů ministerstva vnitra, studentů vy-
sokých škol a vědeckých (uměleckých) aspirantů,
žáků základních devítiletých škol a středních škol,
jakož i osob, které jsou činny pro socialistické or-
ganizace v poměru obdobném poměru pracovnímu,
a jiných pracovníků, o kterých to stanoví Ústřední
rada odborů.

(2) Osobám uvedeným v odstavci 1 odpovídá
podnik, pro který byly tyto osoby činny.

(3) U osob povolaných k službě v ozbrojených
silách, jejichž pracovní poměr vůči podniku po dobu
této služby trvá, plní povinnosti podle § 6 tento
podnik. Ministerstvo národní obrany a ministerstvo
vnitra jsou však povinny spolupracovat při umísťo-
vání těchto osob podle § 6 odst. 2 a poskytovat
náhradu ušlého výdělku podle § 7.

Uplatnění nároku na náhradu škody

§ 13

Nárok na náhradu škody podle tohoto oddílu
zákonu se promlčí ve třech letech ode dne, kdy do-
šlo k pracovnímu úrazu nebo kdy byla zjištěna ne-
moc z povolání. Promlčecí doba však neskončí, do-
kud neuplyne šest měsíců ode dne, kdy se poško-
zený dozvěděl, jakou má škodu.

§ 14

Jakékoliv úmluvy mezi pracovníkem a podni-
kem nebo prohlášení pracovníka, jimiž se předem
vzdává svých práv upravených tímto zákonem, jsou
nepřípustné a neplatné.

§ 15

(1) Nárok na náhradu škody se uplatňuje
u podniku. Podnik je povinen náhradu škody pro-
jednat se závodním výborem základní organizace
Revolučního odborového hnutí, a to nejpozději do
15 dnů ode dne, kdy poškozený nárok u podniku
uplatnil. Nedošlo-li k tomuto projednání ve stano-
vené lhůtě, není tato skutečnost na překážku tomu,

aby byl projednán spor o tomto nároku a aby o něm bylo rozhodnuto.

(2) Spory o náhradu škody rozhodují rozhodčí orgány, pokud jsou k tomu příslušné podle zvláštních předpisů o rozhodování pracovních sporů,*) popřípadě soudy.

(3) Žalobu podle tohoto oddílu zákona může poškozený podat nejen u soudu příslušného podle občanského soudního řádu, ale i u soudu, v jehož obvodu byla škoda způsobena.

§ 16

(1) Ustanoveními tohoto oddílu zákona nevylučuje se odpovědnost podle jiných právních předpisů.

(2) I v těch případech, kdy se uplatňují podle jiných předpisů nároky na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání proti podniku, platí však ustanovení § 5 až 15 a v případech, kdy se uplatňují takové nároky proti jiné osobě než podniku, platí obdobně ustanovení § 5 až 14 a § 15 odst. 3.

Oddíl II

Náhrada nákladů léčebné péče, dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení (zaopatření)

§ 17

(1) Jestliže v podniku nebyly dodrženy povinnosti vyplývající z předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci nebo závazné pokyny dané podnikem orgány státního odborného dozoru nebo orgány dozoru Revolučního odborového hnutí nad bezpečností a ochranou zdraví při práci a někomu tak bylo způsobeno poškození na zdraví nebo smrt, je tento podnik, i když u něho poškozený nebyl v pracovním poměru, povinen nahradit státu náklady léčebné péče, jakož i dávky nemocenského pojištění (služební příjmy v nemoci a dávky nemocenské péče v ozbrojených silách) a důchodového zabezpečení (zaopatření) poskytnuté z toho důvodu; tuto povinnost podnik nemá, jestliže si poškozený způsobil poškození na zdraví nebo smrt výhradně sám porušením předpisů o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci.

(2) Jestliže poškození na zdraví nebo smrt byly způsobeny vadou stroje nebo jiného provozního zařízení, postihuje povinnost stanovená v odstavci 1 také podnik, který dodal vadný stroj nebo jiné provozní zařízení anebo je vadně opravil.

(3) Okolnosti rozhodné pro to, že povinnost podniku k náhradě nevznikla, musí prokázat podnik.

*) Zákon č. 37/1959 Sb., o postavení závodních výborů základních organizací Revolučního odborového hnutí, a vyhláška Ústřední rady odborů č. 184/1959 Ú. l., kterou se vydávají směrnice pro rozhodování pracovních sporů v závezech.

§ 18

Nejde-li o případ uvedený v § 17, avšak podnik odpovídá podle tohoto zákona poškozenému za škodu vzniklou pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, je povinen nahradit státu rozdíl mezi invalidním důchodem vyměřeným podle § 8 a invalidním důchodem při pracovním úrazu, který by pracovníkovi náležel podle předpisů o sociálním zabezpečení (zaopatření); u důchodů pozůstalých rozdíl, o který byly tyto důchody zvýšeny proto, že je bylo třeba vyměřit z invalidního důchodu podle § 8.

§ 19

(1) Kdo podle občanského zákoníka odpovídá za škodu, protože někoho úmyslně nebo z nedbalosti poškodil na zdraví nebo tak způsobil jeho smrt, anebo kdo podle předpisů o odpovědnosti za škody způsobené dopravními prostředky odpovídá za škodu vzniklou poškozením na zdraví nebo smrtí, je povinen nahradit státu náklady léčebné péče, jakož i dávky nemocenského pojištění (služební příjmy v nemoci a dávky nemocenské péče v ozbrojených silách) a dávky důchodového zabezpečení (zaopatření) poskytnuté z tohoto důvodu, a to v rozsahu odpovídajícím míře jeho odpovědnosti vůči poškozenému.

(2) Odpovídá-li za škodu občan podle občanského zákoníka a nejde-li přitom o poškození na zdraví nebo smrt, které způsobil úmyslně nebo v opilosti, nesmí výše náhrady nákladů a dávek přesáhnout částku stanovenou v předpisech vydaných podle § 23 odst. 1.

§ 20

Náhrada dávek důchodového zabezpečení (zaopatření) podle § 17 až 19 musí být zaplácena v kapitálové hodnotě, vypočtené podle pojistné matematických zásad, žádá-li to orgán sociálního zabezpečení (zaopatření).

§ 21

(1) Nároky na náhradu nákladů a dávek podle § 17 až 19 se promlčují ve třech letech; promlčecí doba počíná,

- a) jde-li o náklady léčebné péče, ode dne skončení léčení,
- b) jde-li o dávky nemocenského pojištění, ode dne poslední výplaty těchto dávek, a
- c) jde-li o dávky důchodového zabezpečení (zaopatření), ode dne, kdy orgán sociálního zabezpečení (zaopatření) poskytl dávku poprvé.

(2) Při společném uplatnění nároků na náhradu nákladů a dávek podle § 17 až 19 z téže udá-

losti nepovažuje se žádný z uplatněných nároků za promlčený, pokud běží promlčecí doba aspoň pro jeden z nich.

§ 22

O nárocích na náhradu nákladů a dávek podle § 17 až 19 rozhodují okresní národní výbory.

§ 23

(1) Ministerstvo zdravotnictví, Státní úřad sociálního zabezpečení a Ústřední rada odborů v dohodě s ministerstvem financí a zúčastněnými ústředními úřady mohou stanovit podrobnosti k § 17 až 19, zejména stanovit sazby náhrad nákladů léčebné péče, způsob společného uplatňování náhrad nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení, a za jakých podmínek se může od uplatňování těchto náhrad a nákladů zcela nebo zčásti upustit, jakož i upravit způsob řízení v těchto věcech.

(2) Státní orgány, orgány Revolučního odborového hnutí, jakož i všechny podniky jsou povinny v mezích své působnosti podávat na požádání sdělení potřebná pro uplatnění a vymáhání nákladů a dávek podle § 17 až 19.

Oddíl III

Ustanovení společná a závěrečná

§ 24

Jestliže byly poškozenému nesprávně nebo omylem vyplaceny částky na náhradu škody podle oddílu I, lze je požadovat zpět, jen věděl-li poškozený nebo musel-li z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené.

§ 25

Podnik odpovědný za škodu vzniklou pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, který poškozenému nahradil škodu nebo nahradil státu rozdíl mezi invalidními důchody uvedený v § 18, má nárok na náhradu vůči tomu, kdo poškozenému za takovou škodu podle jiných předpisů odpovídá, a to v rozsahu odpovídajícím míře této odpovědnosti vůči poškozenému.

§ 26

(1) Za zavinění podniku se považuje nejen zavinění jeho orgánů, nýbrž i zavinění pracovníků (členů) při plnění povinností vyplývajících z úkolů podniku. Nárok na náhradu škody nebo nárok na náhradu nákladů a dávek podle § 17 až 19 může být v takovém případě uplatněn jen proti podniku a ne vůči pracovníkovi (členovi).

(2) Pracovníci (členové), jejichž zavinění se přičítá podniku, odpovídají jen tomuto podniku,

*) Zákon č. 71/1958 Sb., o závazcích k náhradě škody způsobené zaměstnancem porušením povinností z pracovního poměru, a zákon č. 49/1959 Sb., o jednotlivých zemědělských družstvech.

a to v rozsahu a za podmínek stanovených zvláštními předpisy.*)

§ 27

(1) Předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci jsou předpisy na ochranu života a zdraví pracovníků, předpisy hygienické a protiepidemické, technické normy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, předpisy dopravní, předpisy o ochraně proti požárům a předpisy o zacházení s hořlavinami, výbušninami, zbraněmi, jedy a látkami škodlivými zdraví a látkami radioaktivními, pokud upravují otázky týkající se ochrany života a zdraví. Za předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci se považují i pravidla bezpečné a zdravotně nezávadné práce a technická pravidla o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, která byla vydána ústředním orgánem nebo se souhlasem závodního výboru základní organizace Revolučního odborového hnutí podnikem; u pravidel vydaných podnikem se dále vyžaduje, aby byla uznána za předpis o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci vyšším orgánem Revolučního odborového hnutí.

(2) Při posuzování, zda pracovník, který utrpěl pracovní úraz nebo nemoc z povolání, porušil předpisy o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, není možno se dovolávat jen všeobecných ustanovení, podle nichž si má každý počínat tak, aby neohrožoval zdraví své i zdraví jiných.

(3) Příkazy, zákazy a jinými pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci jsou konkrétní pokyny dané pracovníkovi orgánem podniku k tomu příslušným.

§ 28

Povinnosti a práva podniku podle tohoto zákona mají též ostatní socialistické organizace a dále každý, u něhož pracují osoby v pracovním poměru.

§ 29

Pokud tento zákon nestanoví jinak, platí o náhradě škod, na které se vztahuje, obecné předpisy.

§ 30

(1) Ústřední rada odborů vydá v dohodě s ministerstvem zdravotnictví, Státním úřadem sociálního zabezpečení a dalšími zúčastněnými ústředními úřady a orgány předpisy potřebné k provedení tohoto zákona, ve kterých může též stanovit výši, do které lze poskytnout jednorázové úrazové odškodnění (§ 9), rozsah náhrady škod a způsob jejího poskytování u učňů, studentů vysokých škol a žáků základních devítiletých škol a středních škol, jakož i u pracovníků, jejichž výdělek před pracovním úrazem nebo nemocí z povolání byl podstatně vyšší nežli průměrný roční výdělek rozhodný pro vyměření jejich invalidního důchodu.

{2} Ministerstvo zdravotnictví a Státní úřad sociálního zabezpečení upraví v dohodě s Ústřední radou odborů a s ostatními zúčastněnými ústředními úřady a orgány určování výše jednorázového úrazového odškodnění v jednotlivých případech.

{3} Ministerstvo národní obrany a ministerstvo vnitra vydají v dohodě s Ústřední radou odborů předpisy k provedení tohoto zákona v oboru jejich působnosti; v těchto předpisech mohou též stanovit potřebné odchylky.

§ 31

{1} Ustanovení tohoto zákona platí i o nárocích na náhradu škody a nárocích na náhradu nákladů a dávek podle § 17 až 19 vzniklých v době od 1. ledna 1957 do 31. ledna 1962, pokud před 1. únorem 1962 nebylo o nich pravomocně rozhodnuto soudem nebo rozhodčím orgánem nebo nedošlo k dohodě; pravomoc okresních národních výborů podle § 22 se nevztahuje na řízení zahájené u soudu před 1. únorem 1962.

{2} Dávky na úhradu budoucně ucházejícího výdělku, které pracovníkovi byly pravomocně přiznány soudem nebo rozhodčím orgánem nebo stanoveny dohodou podle zákona č. 58/1956 Sb., o náhradě škody za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení, a které jsou

splatné po 31. lednu 1962, nesmí činit spolu s výdělkem pracovníka po pracovním úrazu nebo nemocí z povolání a případnými dávkami důchodového zabezpečení více než 2200 Kčs měsíčně.

§ 32

Nahrazuje-li se škoda vzniklá jinak než pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, nesmí náhrada budoucně ucházejícího výdělku (§ 355 o. z.) spolu s výdělkem poškozeného, kterého dosahuje po poškození, a s dávkami důchodového zabezpečení přesahovat 1600 Kčs měsíčně. Vzešla-li z poškození smrt, nesmí náhrada toho, co ušlo osobám odkázaným svou výživou na zemřelého (§ 356 o. z.), přesahovat spolu s dávkami důchodového zabezpečení celkem 1600 Kčs měsíčně. Zůstávají však nedotčena ustanovení Úmluvy o sjednocení některých pravidel o mezinárodní letecké dopravě (č. 15/1935 Sb.).

§ 33

Zrušuje se zákon č. 58/1956 Sb., o náhradě škody za pracovní úrazy a o náhradě nákladů léčebné péče a dávek nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení.

§ 34

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. února 1962.

Novotný v. r.

Fierlinger v. r.

Šíroky v. r.

151

VYHLÁŠKA

ministra spravedlnosti a generálního prokurátora

ze dne 28. prosince 1961

o rejstříku trestů

Ministr spravedlnosti a generální prokurátor stanoví k provedení zákona ze dne 29. listopadu 1961 č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád):

§ 1

Rejstřík trestů vede Generální prokuratura.

§ 2

{1} Do rejstříku trestů se zapisují pravomocná odsouzení pro trestný čin, a to i když od potrestání bylo upuštěno.

{2} Rozhodnutí místního lidového soudu o trestném činu se do rejstříku trestů nezapisují.

{3} Na příkaz ministra spravedlnosti se zapisují do rejstříku trestů též odsouzení vyslovená cizozemskými soudy.

§ 3

Zápisy týkající se osob, které zemřely nebo jsou starší 80 let, se z rejstříku trestů odstraňují.

§ 4

Soudy a jiné státní orgány jsou bezodkladně povinny sdělovat Generální prokuratuře všechny skutečnosti důležité pro zápis do rejstříku trestů nebo pro změnu zápisu.

§ 5

(1) Národnímu výboru, místnímu lidovému soudu nebo jinému státnímu orgánu, jakož i státní či jiné socialistické organizaci se vydá na jejich žádost výpis z rejstříku trestů. Výpis z rejstříku trestů se vydá na žádost také osobě, jíž se zápis týká.

(2) Ve výpisu z rejstříku trestů se uvedou všechna dosud nezahmlazená odsouzení pro trestné činy, pokud se podle zákona na pachatele nehledí jako by odsouzen nebyl (§ 39 odst. 3, § 45 odst. 3, § 50 odst. 2, § 60 odst. 4 a § 70 odst. 3 tr. zák.).

Ministr spravedlnosti:

dr. Neuman v. r.

§ 6

Pro účely trestního řízení se vydá soudu, prokurátoru, vyšetřovacímu orgánu a ministerstvu spravedlnosti opis rejstříku trestů.

§ 7

Nařízení ministrů spravedlnosti, vnitra a národní obrany č. 51/1957 Sb., o rejstříku trestů, ve znění nařízení č. 66/1958 Sb., se zrušuje.

§ 8

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1962.

Generální prokurátor:

dr. Bartuška v. r.

152

VYHLÁŠKA

ministerstva výstavby

ze dne 30. listopadu 1961

o změně vyhlášky, kterou se vydávají základní podmínky dodávky stavebních prací.

Ministerstvo výstavby v dohodě s ostatními dodavatelskými a odběratelskými ministerstvy (ústředními úřady a orgány) a po schválení hlavním arbitrem Československé socialistické republiky stanoví podle § 192 zákona č. 69/1958 Sb., o hospodářských vztazích mezi socialistickými organizacemi:

Čl. I

Ustanovení § 32 odst. 5 vyhlášky ministerstva stavebnictví č. 231/1959 Ú. l., kterou se vydávají základní podmínky dodávky stavebních prací, se mění a zní takto:

„(5) Po předchozím souhlasu okresního národního výboru (Národního výboru hlav. města Prahy) mohou být výjimečně odevzdány a převzaty nedokončené objekty bytové a občanské výstavby zahrnuté do harmonogramů komplexní bytové a občanské výstavby, pokud k jejich úplnému dokončení chybí:

- a) výtahy,
- b) zařízení vzduchotechnická,
- c) zařízení CO,
- d) portály v obchodních místnostech,
- e) v době od 1. prosince 1961 do 30. dubna 1962, vnější omítky s mokřým výrobním procesem,

f) práce zahradnické (vysázení stromů a keřů, vysetí trávníků apod.), které mohou být provedeny jen v odpovídajících ročních obdobích.

Totéž platí obdobně o bytové a občanské výstavbě, nezahrnuté do harmonogramů komplexní bytové a občanské výstavby s tou odchylkou, že v těchto případech je místo souhlasu okresního národního výboru třeba souhlasu ústředního investora.

V zápise o odevzdání a převzetí musí být stanovena lhůta, kdy chybějící práce budou připraveny k odevzdání a převzetí; u omítek uvedených pod písm. e) nesmí být tato lhůta delší než do 31. července 1962.

Po dokončení jednotlivých chybějících prací, uvedených pod písm. a) až e) dodavatel odevzdá a odběratel převezme tyto práce dodatkem k původnímu zápisu.

Nedodrželi-li dodavatel tuto lhůtu, je povinen zaplatit odběrateli penále 500 Kčs za každý den prodlení, nejvýše však 2 % z ceny všech prací sjednaných ve smlouvě.“

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1961.

První náměstek ministra:

inž. Pánek v. r.

153

VYHLÁŠKA

ministerstva paliv a energetiky

ze dne 11. prosince 1961

o změně šířky ochranného pásma elektrického vedení vysokého napětí

Ministerstvo paliv a energetiky stanoví v dohodě se zúčastněnými ústředními úřady a orgány podle § 17 odst. 1 vládního nařízení č. 80/1957 Sb., kterým se provádí zákon č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrizační zákon):

vedení vysokého napětí tak, že se vzdálenost hranice ochranného pásma podle § 6 odst. 1 písm. b) vládního nařízení č. 80/1957 Sb. v lesních průsecích snižuje z 10 m na 7 m.

§ 1

V zájmu ochrany lesního fondu stanoví se úleva pro šíři ochranného pásma venkovních elektrických

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1962.

Ministr:

Černík v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo paliv a energetiky v dohodě s ministerstvem hutního průmyslu a rudných dolů a po schválení hlavním arbitrem Československé socialistické republiky vydalo výnosem ze dne 13. prosince 1961 čj. 48/V-546/61

základní podmínky dodávky uhlí vhodného pro koksování a metalurgického koksu pro hutní koksovy a vysoké pece.

Těmito základními podmínkami se stanoví některé odchylky z ustanovení vyhlášky ministerstva paliv č. 13/1959 Ú. l., kterou se vydávají základní podmínky dodávky tuhých paliv.

Základní podmínky dodávky byly zaslány Uhlozbytu, odbytové základně č. 3, Ostrava a všem odběratelským organizacím, na něž se tato úprava vztahuje. Do základních podmínek je možno nahlédnout v ministerstvu paliv a energetiky, v ministerstvu hutního průmyslu a rudných dolů a v ostravské odbytové základně Uhlozbyt.